లుకొట్టుకుంటున్నారు. ఒకళ్ల వంక ఒకళ్లు బేలగా చూసుకొంటున్నారు. ఎవరికైనా కారణం తెలుసేమోనని. నాకు తెలీదంటే నాకు తెలీదన్నట్టు తలలు అడ్డంగా ఊపుతున్నారు. ఎన్ని విధాల బ్రతిమాలినా వాడు జవాబు చెప్పడం లేదు. మోకాళ్లలోంచి తలెత్తడం లేదు.

హాల్లో ఒక్కమారు నిశ్శబ్దం ఆవరించటంతో గదిలో ఉన్న వెంకటరావు ఆశ్చర్యపోయాడు. ఇంకో గంటేనా సాగే ఈ ప్రహసనం అప్పుడే ముగిసిపోయిందంటే కారణం ఏమై ఉంటుందబ్బా... ఎవరేనా వచ్చారా.. పేపరు పట్టుకొని బయటకొచ్చాడు వెంకటరావు.

బయటవాళ్లెవరూ లేరే.. హాల్లో సీను చూడ్డానికి చాలా బాగుంది. అంతటా నిశ్శబ్దమే. వెంకటరావుకి అంతుపట్టటం లేదు.

నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చుకుంటూ "ఒరేయ్ బాబీ.. ఎందుకలా కూర్చుండిపోయావో చెప్పకపోతే తంతాను జాగ్రత్త" జయ కంఠం ఖంగుమంది. బాబిగాడి దగ్గర నుంచి రెస్పాన్స్ లేదు. జయ కోపం పట్టలేకపోతోంది. చెయ్యెత్తి దగ్గరకెళ్లబోయింది.

"ఆగమ్మా.. కొట్టకు నేను కనుక్కుంటానుగా" జయని వారించి వెంకటరావు బాబిగాడి తల మీద ప్రేమగా చెయ్యేసి "ఏంరా నాన్నా.. కాళ్లు పీకెదుతున్నాయా. కడుపేమైనా నొప్పెడుతుందా చెప్పు నాన్నా?" అన్నాడు లాలనగా.

అంతే ఒక్కసారి బాబిగాడికి ఉక్రోషం ముంచుకొచ్చింది. "చూడండీ తాతగారు. ఇకమీదట నేను డాన్సులు చెయ్యాలంటే నా పక్కన ఒక పాప నాతోపాటు డాన్స్ చేస్తేనే నేను డాన్స్ చేస్తా. సినిమాల్లో, టీవీల్లో చూడటం లేదూ.. ఆ పాప, హీరో డాన్స్ చేస్తుంటే ఎంచక్కా హీరో, ఆ పాప కిందపడి మీద పడి దొర్లి దొర్లి డాన్సులు చేస్తారు. అమ్మా ఇదే చెప్తున్నా నాకూ హీరోయిన్ కావాలి లేకపోతే నువ్వెంత తన్నినా డాన్స్ నై..నై" అంటూ వీధిలోకి ఆడుకోడానికి పరుగెత్తేడు.

వెంకటరావుతో సహా అక్కడున్న వాళ్లంతా అవాక్కయ్యారు.

-వి.సత్యవతీదేవి (గుమ్మలక్ష్మీపురం)

☆ ☆ ☆

దంత వేదాంతం

"వింటున్నారా! అదమ్మా సంగతి..మనం తిన్నది మట్టిపాలు ఒకరికి పెట్టింది మనపాలు అని, మన పొట్ట నింపుకోడమే కాదు ఆకలితో అలమటించేవాళ్లకి, అమ్మా అని వాకిట్లోకి వచ్చిన వాళ్లకి ఒక ముద్ద పెడుతుండాలి" ఏమంటారు? అన్నట్లు అందరివైపూ చూసింది వర్ధనమ్మగారు.

ఆ కాలనీలో ఆమే కాస్త పురాణాలు చదివి భక్తి గురించి చెప్పగల సమర్థురాలు. అందరూ ఆమెనెంతో గౌరవంగా చూస్తారు. ఎవరింటికైనా వచ్చినప్పుడు అంతా చేరి మంచి విషయాలు చెప్పించుకుంటూ ఉంటారు.

చుట్టూ చేరి శ్రద్ధగా వింటున్న ఆడవాళ్ల మొహాల్లో మెచ్చుకోలు. "ఎంత బాగా చెపుతున్నారు. వర్ధనమ్మగారూ! తెల్లారి లేచిందగ్గర్నించీ మాకు ఈ సంసార జంజాటంలో పడి మునిగితేలడమే గానీ కృష్ణా రామా! అనుకోడానికి కూడా తీరి చావదాయె" విచారం వ్యక్తం చేశారంతా.

"జన్మ ఎత్తినందుకు సార్థకం చేసుకోవాలమ్మా. మనకు చేతనైనంత ఇతరులకి ఉపకారం చేస్తుండాలి. అనిత్యానీ శరీరానీ అందరి సొమ్ము నాకే రానీ అన్నట్లు పైకి వైరాగ్యం ప్రదర్శిస్తూ స్వార్థం చూసుకోకూడదు. మనకున్న దాంట్లోనే కొద్దిగా 'గానుగలోదే గరిటడు' అన్నట్లు దానధర్మాలు చేస్తుండాలి. పేదవాళ్లని ఒక కంట కనిపెడుతూ అవసరమైనప్పుడు ఆదుకుంటూ ఉండాలి. రేపు పోయే నాడు మన వెంట పూచికపుల్ల కూడా రాదు. మనం చేసుకున్న పాపపుణ్యాలు తప్ప. అమ్మాయ్, మీరు నమ్మండి మానండి నా మనసెప్పుడూ భగవంతుడి గురించే ఆలోచిస్తూ ఉంటుంది తప్ప మరో ధ్యాస ఉండదు"

"నమ్మకపోవడమేమిటి వర్ధనమ్మగారూ! ప్రత్యక్షంగా చూస్తూనే ఉన్నాంగా" అన్నారంతా.

"మరి నేనొస్తానమ్మా" కుర్చీలోంచి లేచిందావిడ.

"అప్పుడేనా, ఇంకాస్సేపుండండి వర్ధనమ్మగారూ" బలవంతం చేశారు.

"లేదమ్మా, నేనొచ్చి చాలా సేపైంది. కోడలు కొత్త పిల్ల" అంది. అక్కడ కూర్చున్నదన్న మాటే గానీ ఆమె మనసంతా ఇంటి మీదే ఉంది. కోడలేం మిడిమేళం చేస్తున్నదో అని. చదువుకున్నదాన్నని, అందగత్తెనని మహా నీలుగుడు పిల్లకి.

"అప్పుడప్పుడవా వస్తుండండి వర్ధనమ్మగారూ. మీ పుణ్యమా అంటూ నాలుగు మంచి మాటలు వినగలుగుతున్నాం."

"దానికేం భాగ్యం. అలాగే వస్తూంటే, తెలిసిన విషయాలు పదిమందికీ చెపితేనే గదా పరమార్థం దక్కేది. ఎవరెలా పోతే నీకెందుకూ అనుకుంటే మనిషి జన్మ ఎత్తి ప్రయోజనమేమిటి? పరోపకారం మిదం శరీరం" అన్నారు పెద్దలు.

"ఎవరు చూసినా వయసుతో నిమిత్తం లేకుండా టీవీ సీరియల్స్‌తో కాలం గడిపేస్తున్న ఈ రోజుల్లో ఈమె పనిగట్టుకుని వచ్చి ధర్మం బోధిస్తున్నది. మంచీ చెడ్డా వివరిస్తున్నది. ఎంత పుణ్యాత్మురాలు" తలా ఒక రకంగా మెచ్చుకున్నారు ఆమె వెనక.

ఇల్లంత దూరాన ఉండగానే వాకిట్లో కనపడిన దృశ్యం వర్ధనమ్మగారికి గంగిర్లెత్తించింది.

ముష్టిదానికి పాతచీర దారాదత్తం చేస్తోంది కోడలు.

"ఏమిటేవ్ మహాజోరుగా చేస్తున్నావ్ దానధర్మాలు" రంకెలేసుకుంటూ వచ్చింది.

"పాపం! చలికి తట్టుకోలేకపోతున్నానంటే పాతచీర ఇస్తున్నానత్తయ్యగారూ. కట్టుకోడానికో, కప్పుకోడానికో పనికివస్తుంది."

"ఆహా! గొప్ప పని చేస్తున్నావ్. స్టీలు క్యారేజీ తీసుకోవాలని పాతచీరలు పోగేస్తుంటే వాటి మీద పడ్డాయా నీ కళ్లు" మండి పడిందామె.

"ఇప్పుడు మనకి స్టీలు సామానుకేం తక్కువైంది అత్తయ్యగారు. డాబాగదుల్లో రగ్గులు కప్పుకుని పడుకుంటేనే చలికి ఆగలేకపోతున్నాం. పాపం! చెట్ల క్రింది, పేవ్‌మెంట్ల మీదా వాళ్లెంత బాధపడతారో ఆలోచించండి" బ్రతిమాలుతూ అంది కోడలు.

"గుడ్డొచ్చి పిల్లను వెక్కిరించిందట. నువ్వా నాకు నీతులు చెప్పేది. ఎవరి ఖర్మకెవరు కర్తలు? ఏ జన్మలోనో చేసుకున్న పాపం ఈ జన్మలో అనుభవిస్తున్నారు. తప్పుతుందా తలరాత. నువ్వొక పాత చీర ఇచ్చినంత మాత్రాన వాళ్ల దరిద్రం తీరిపోతుందా! ఆ చీర అది ముట్టుకున్నట్లుంది. పసుపునీళ్లు చల్లి లోపల పెట్టు" అంటూ కోడలికి కర్తవ్యమూ, కర్మ సిద్ధాంతము బోధించి రామనామం జపించుకుంటూ లోనికెళ్లింది వర్ధనమ్మగారు.

-జె.సరస్వతి (గుంటూరు)